

Huset som talar

Av Jan-Magnus Bruheim

I det forletne skulehuset
langt mot vest,
der kan du tru det lever mangt!
Det knett og knest

når lynet gneistrar
gjennom natta,
stormen riv,
når regnet skvalar
og når røket driv –

Når sjøen bæreblunkar,
ligg der still og glitrar
og sjøfugl skrik
og småfugl kved og kvitrar

og sola skin
og milde vindar svalar,
då kan du sitja her
og høyre huset talar!

Om du sit draumestill
og lyder vèl,
du høyror at det
talar og fortel.

Det står og minnest
alt som var ein gong,
og kallar fram att
leik og lått og song.

Ein ôm av røyster –
Lette barnesteg.
Dei opnar dører
og kjem inn til deg.

Du høyror borna
leikar seg og spring.
Men når du så skal sjå-til,
ser du ingen ting.

Rart vart det visst her
då dei siste fór.
Men huset står åleine att
og gøymer spor – –

Tru kvar dei vart av, alle?
Dei fór kvar si lei.
Lell er det som om noko
er att her etter dei.